

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1249/2020
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милица Голубовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Весна Голубовић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права и по противтужби тужене ББ против тужиоца АА, ради вршења родитељског права и по тужби тужиоца ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Милица Голубовић, адвокат из ... против тужене ББ из ..., коју заступа исти пуномоћник, ради издржавања и заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизијама тужилаца АА и ВВ изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 292/19 од 03.07.2019. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужилаца АА и ВВ, изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 292/19 од 03.07.2019. године у ставу првом изреке, у делу става другог изреке који се односи на издржавање малолетног ГГ и у ставу трећем изреке.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 292/19 од 03.07.2019. године у преосталом делу става другог изреке који се односи на издржавање тужиоца ВВ и у одлуци о трошковима поступка, па се предмет у том делу враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 606/15 од 31.10.2018. године, ставом првим изреке разведен је брак закључен ...1992. године у ..., између тужиоца АА и тужене ББ, уписан у матичну књигу венчаних која се води за матично подручје ... под текућим бројем ... за 1992. годину. Ставом другим изреке усвојен је противтужбени захтев и малолетни ГГ, рођен ... године, поверен је мајци туженој ББ на старање која ће самостално вршити родитељско право. Ставом трећим изреке уређени су лични односи малолетног ГГ са оцем АА, тако да ће се одвијати по њиховом међусобном договору. Ставом четвртим изреке усвојен је противтужбени захтев и обавезан је тужилац АА да на име издржавања малолетног ГГ плаћа месечно износ од 20.000,00 динара, сваког 01.-ог до 10.-ог у месецу за текући месец на рачун законске заступнице мајке ББ, означен у изреци почев од 18.05.2015. године, као дана подношења противтужбе па убудуће док за то постоје законом прописани услови или

док ова одлука не буде измењена другом судском одлуком, с тим што ће доспеле а неисплаћене износе од 18.05.2015. године до пресуђења 31.10.2018. године, платити одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА да се малолетни ГГ повери оцу на старање и обавезе тужена ББ да доприноси издржавању малолетног ГГ у износу од 8.000,00 динара и да се лични односи између оца и малолетног детета (ако буде поверен мајци на старање) одвијају два пута недељно и то уторком и четвртком, након завршетка наставе до 20 часова, односно за време распуста од 15 до 20 часова, сваког другог викенда од петка у 19 часова до недеље у 19 часова, сваког другог државног и верског празника, половину летњег распуста и половину зимског распуста, на дан Крсне славе оца и сваки други дан рођендана детета. Ставом шестим изреке обавезана је тужена ББ да доприноси издржавању сада пунолетног ВВ у износу од 10.000,00 динара, сваког 01.-ог до 10.-ог у месецу за текући месец, почев од 07.04.2015. године када дана подношења тужбе за развод брака, па убудуће док за то постоје законом прописани услови или док ова одлука не буде измењена другом судском одлуком, с тим што ће доспеле а неисплаћене износе од 07.04.2015. године до пресуђења 31.10.2018. године, платити одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом седмим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се одреди мера заштите од насиља у породици и забрани туженој ББ да на било који начин узнемирава тужиоца ВВ и да јој се наложи да се уздржава од сваког дрског, злонамерног, безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиоца ВВ, као и захтев да се одреди мера заштите од насиља у породици којом би се забранило туженој ББ да одржава личне односе са тужиоцем ВВ. Ставом осмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одлучујући о захтеву Апелационог суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда, Врховни касациони суд је решењем Р 54/2019 од 21.03.2019. године одредио надлежност Апелационог суда у Крагујевцу за одлучивање о жалбама тужилаца АА и ВВ, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П2 606/15 од 31.10.2018. године.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 292/19 од 03.07.2019. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужилаца АА и ВВ и првостепена пресуда је потврђена у ставу другом, трећем, петом, седмом и осмом изреке и у делу става четвртог изреке којим је обавезан тужилац-противтужени АА да доприноси издржавању малолетног ГГ, износом од 20.000,00 динара сваког 01.-ог до 10.-ог у месецу за текући месец на рачун законске заступнице мајке ББ, означен у изреци и шестог става изреке којим је тужена ББ обавезана да доприноси издржавању сада пунолетног ВВ у износу од 10.000,00 динара, сваког 01.-ог до 10.-ог у месецу за текући месец, почев од 07.04.2015. године као дана подношења тужбе за развод брака, па убудуће док за то постоје законом прописани услови и то до године, као дана пунолетства ВВ, с тим што ће доспеле, а неисплаћене износе од 07.04.2015. године до ... године платити одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става четвртог изреке, тако што је тужилац АА обавезан да досуђени износ на име издржавања малолетног ГГ од 20.000,00 динара, плаћа од 19.11.2015. године као дана подношења противтужбе, па убудуће док за то постоје законом прописани услови или док ова одлука не буде измењена другом судском одлуком, с тим што ће доспеле а неизмирене износе од 19.11.2015. године до пресуђења 31.10.2018. године, платити одједном у року од 15

дана од дана пријема пресуде и става шестог изреке, тако што је одбијен део тужбеног захтева тужиоца АА којим је тражио да се тужена обавезе да доприноси издржавању сада пунолетног ВВ утврђеним доприносом у износу од 10.000,00 динара, почев од ... године као дана пунолетства па до 31.10.2018. године као дана пресуђења, одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке жалба тужиоца ВВ на став шести изреке је одбачена као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци АА и ВВ су изјавили благовремене ревизије, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговоре на ревизије тужилаца.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18) и утврдио да је ревизија тужиоца АА делимично основана, а ревизија тужиоца ВВ није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизијама тужилаца указује, као и битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, на коју тужилац ВВ у ревизији посебно указује, нису прописане као ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тачка 2. тог закона. Ревизијски наводи тужиоца ВВ да је у односу на њега учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 68. ЗПП, јер је првостепени суд наставио да поступа у предмету, а тек касније је одлучено о његовом захтеву за изузеће поступајуће судије, нису разлог због ког се ревизија може изјавити на основу члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, зато што повреда није учињена у поступку пред другостепеним судом. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП на коју се ревизијом тужиоца АА указује, наводима да другостепени суд није оценио жалбене разлоге у вези одлуке првостепеног суда о изузећу комисије вештака. Против одлуке којом се усваја захтев за изузеће вештака, што је овде случај, није дозвољена жалба, за разлику од решења којим се захтев одбија против кога није дозвољена посебна жалба, па се решење о усвајању захтева за изузеће вештака није могло побијати у жалби на коначну одлуку у смислу члана 266. став 5. у вези члана 399. став 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА и тужена ББ закључили су брак 16.04.1992. године у коме је рођено троје деце ДД ... године, ВВ ... године и ГГ ... године. Фактичка заједница живота је престала 05.04.2015. године, када је тужена напустила стан у коме су до тада сви заједно становали. Стан се налази у истој згради као и стан у коме живи мајка тужене, где се тужена преселила, а од 26.04.2015. године малолетни ГГ је прешао да живи код мајке. Привременим мерама одређеним током ове парнице малолетни ГГ поверен је на старање мајци која ће самостално вршити родитељско право, уређени су лични односи са оцем и обавезан је отац да доприноси његовом издржавању са 11.500,00 динара месечно, а такође су уређени лични односи мајке са тада малолетним ВВ (решење од 20.01.2016. године). У току поступка ДД је постао пунолетан, па је поступак за његово издржавање раздвојен и тужена је у том поступку правноснажном пресудом од 01.12.2016. године обавезана да доприноси

његовом издржавању са 12.000,00 динара. Новом привременом мером од 22.09.2016. године, тада малолетни ВВ поверен је оцу на старање, који ће самостално вршити родитељско право, обавезана је мајка да доприноси његовом издржавању у износу од 10.000,00 динара и уређени су лични односи мајке са ВВ, у ком делу је измењено претходно решење од 20.01.2016. године. Решењем од 20.03.2017. године измењен је претходни модел контактирања мајке са ВВ, тако да се лични односи одвијају у контролисаним условима у просторијама Центра за социјални рад, а затим је решењем од 15.05.2017. измењен модел виђања само у погледу термина контактирања, због школских обавеза детета. У погледу односа родитеља и деце, прибављено је више извештаја од Градског центра за социјални рад Чукарица, а саслушана је и психолог Радмила Вујић Бојовић, која је као члан стручног тима изјавила да породицу прати од априла 2015. године, због пријава насиља у породици од одраслих лица, да супружници живе раздвојено, да малолетни ГГ живи са мајком, а старији синови са оцем. По доношењу привремене мере реализовани су контакти малолетног ВВ са мајком али је у последња два контакта отворено показао незаинтересованост за разговор. Иако је водитељ случаја радио саветодавно са мајком и ВВ у циљу унапређења бар основне комуникације до тога није дошло. Наведено понашање детета је условљено укупним породичним односима и пре свега емотивним утицајем оца, па како је само поштовање форме у овом случају нецелисходно, орган старатељства је дао мишљење да је оправдано обуставити контакте у контролисаним условима, са чиме се сагласила и мајка. Тужилац ВВ је постао пунолетан ... године, па се више није одлучивало о његовом поверавању и уређењу личних односа, већ само о захтеву за издржавање који је постављен у тужби за развод брака и по његовој тужби за заштиту од насиља у породици, коју је тада малолетни ВВ као тужилац поднео 03.02.2017. године против мајке тужене ББ и тај предмет (П2 177/17) је спојен овој парници ради једновременог пресуђења. Што се тиче захтева за заштиту од насиља у породици утврђено је да мајка нема насилни образац понашања према деци инкорпорирани у њен систем вредности, већ се ради о ситуационим инцидентима, везаним за беспомоћност родитеља да реагује на другачији начин, без намере да нанесе детету повреду. Тужена јесте ошамарила сина ВВ 18.01.2017. године и то јесте било физичко насиље, али је оваквој инцидентној ситуацији допринело понашање ВВ који је био вербално груб према мајци, склон да је оптужује, омаловажава и да изражава своју нетрпељивост према њој. Пре ове инцидентне ситуације имали су конфликт у септембру 2016. године везано за потписивање сагласности у вези виђања када је између њих дошло до отимања. Орган старатељства је указивао да може доћи до насилничког понашања ВВ према мајци и скретали пажњу оцу деце на то, али није дошло до позитивног утицаја оца на понашање старије деце. Да би заштитили и мајку и дете од могућих насилних образаца са обе стране, одређено је најпре одржавање личних односа мајке и ВВу просторијама органа старатељства, али су контакти обустављени, јер нису били садржајни. Обзиром да се контакти више не одвијају, иако станују у истој згради, мајка је препустила ВВ да одлучи да ли ће одржавати контакте са њом и на који начин. Мајка се према ВВ не понаша тако да га вређа, урушава достојанство, већ поштује његове ставове у вези са породичним односима. Према мишљењу органа старатељства оба родитеља поседују општу родитељску подобност за самостално вршење родитељског права, али актуелна породична криза и продубљени партнерски конфликти утичу на све релације у породици и онемогућавају реално сагледавање и конструктивно решавање проблема, посебно од стране оца, који је током целог поступка показивао тенденцију да индукује децу у партнерски конфликт. Деца су била изложена садржајима који не одговарају њиховим годинама, што је утицало на њихов однос

према мајци, па је процена тима да такво осећање деце није аутентично, већ је условљено јасним негативним ставом према мајци од стране оца. Малолетни ГГ је адекватно збринут од стране мајке са којом има развијен стабилан, топао, емоционални однос заснован на базичном поверењу. Мајка подстиче његове редовне односе са оцем и браћом, што говори да на адекватан начин сагледава значај и улогу оца у даљем одрастању детета. ГГ вербализује велики притисак од стране оца и браће, јер му стварају осећај кривице што је остао код мајке и убеђују да пређе да живи код њих. Није уочен ниједан индикатор који би указивао на било које понашање мајке које би угрожавало дете, због чега је мишљење органа старатељства да је у најбољем интересу малолетног детета ГГ да буде поверен мајци. Наведено мишљење није промењено ни у каснијим извештајима, а само дете ГГ је изразило мишљење и жељу да се одлуком суда повери мајци, што је и фактичко стање од 2015. године. Орган старатељства је предложио да се контакти малолетног ГГ са оцем уреде, иако је мишљење детета и жеља да се договара са оцем о контактима, јер су подразумевали да контакте договарају родитељи, којима се то не може препустити због продубљеног родитељског конфликта. Утврђене су материјалне могућности и животни стандард родитеља, да тужилац АА остварује знатно већа примања од тужене у износу од око 170.000 динара просечно месечно у току 2016. године, док је тужена у том периоду остварила просечну зараду од 77.318,55 динара са прековременим радом, која је без прековременог рада износила 66.254,56 динара. Отац издржава старије синове ДД и ВВ који живе с њим, а тужена по правноснажној пресуди доприноси издржавању ДД са 12.000,00 динара месечно и издржавању ВВ од доношења привремене мере износом од 10.000 динара. Тужена живи у мањем стану са мајком која је пензионер и малолетним ГГ према коме има обавезу издржавања, поседује стан у ... површине 50,80 м², док тужилац поседује више некретнина. Потребе деце процењене су тако што је прихваћен исказ тужене у погледу потреба малолетног ГГ у износу од 30.000,00 динара, док су потребе ВВ утврђене у износу од 20.000,00 до 25.000,00 динара прихватањем исказа тужиоца АА са којим дете живи.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је у интересу малолетног ГГ да се повери мајци на самостално вршење родитељског права, прихватајући стручно мишљење органа старатељства, а како је дете навршило 15 годину, када сам одлучује о одржавању личних односа, прихватио је мишљење малолетног детета да личне односе са оцем одржава по договору. С обзиром на утврђене потребе деце и материјалне могућности родитеља, имајући у виду све критеријуме прописане одредбама Породичног закона, обавезао је тужену да доприноси издржавању сада пунолетног ВВ у траженом износу од 10.000 динара, ценећи да се налази на редовном школовању и да има право да га родитељи издржавају сразмерно својим могућностима. Са друге стране, обавезао је оца да доприноси издржавању малолетног ГГ у износу од тражених 20.000,00 динара који ће уз допринос мајке задовољити његове потребе, а неће угрозити егзистенцију оца и поред обавезе издржавања два пунолетна сина који су на редовном школовању, јер су његови приходи знатно већи од прихода мајке, при чему поседује и знатно већу имовину. Применом члана 197. и 198. Породичног закона одбијен је захтев тужиоца ВВ за одређивање мера заштите од насиља у породици према туженој мајци, прихватајући мишљење органа старатељства да према дотадашњем функционисању, понашању и резонувању мајка нема насилни образац понашања према деци инкорпорираним свој систем вредности.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда, налазећи да је правилном применом материјалног права, одлучено о поверавању, одржавању личних односа и издржавању малолетног ГГ, осим дела од када тече обавеза издржавања, због чега је првостепена пресуда преиначена, тако да обавеза издржавања тече од 19.11.2015. године, када је истакнут противтужбени захтев. Правилно је премињено материјално право када је одлучено и о издржавању тужиоца ВВ, осим дела захтева за издржавање од ... године као дана пунолетства па до 31.10.2018. године као дана пресуђења, због чега је првостепена пресуда у том делу преиначена и захтев за издржавање одбијен. Имајући у виду утврђено чињенично стање, другостепени суд налази да је правилном применом члана 197. и 198. Породичног закона одбијен тужбени захтев ВВ којим је тражио да се туженој изрекну предложене мере ради заштите од насиља у породици.

Према члану 77. став 3. Породичног закона, суд доноси одлуку да ће један родитељ самостално вршити родитељско право, када родитељи не воде заједнички живот, а нису закључили споразум о вршењу родитељског права. По члану 60. став 4. тог закона, дете које је навршило 15. годину живота и које је способно за расуђивање може одлучити са којим ће родитељем живети, а по члану 61. став 4. дете које је навршило 15. годину живота и које је способно за расуђивање може одлучити о одржавању личних односа са родитељем са којим не живи.

Према одредби члана 67. Породичног закона, родитељско право је изведено из дужности родитеља и постоји само у мери која је потребна за заштиту личности, права и интереса детета. У смислу одредбе члана 78. став 3. тог закона, родитељ који не врши родитељско право има право, између осталог, да са дететом одржава личне односе, што је у складу са одредбом члана 9. став 3. Конвенције Уједињених нација о правима детета ("Службени лист СФРЈ –Међународни уговори" бр. 15/90 и "Службени лист СРЈ –Међународни уговори бр. 4/96, 2/97).

Критеријуми за одређивање издржавања прописани су чланом 160. Породичног закона, према коме се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1.). Потребне повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2.), а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3.). Одредбом члана 162. став 3. тог закона, прописано је да ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ, дужник издржавања.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право, када је одлучено да се малолетни ГГ повери мајци на самостално вршење родитељског права уз обавезивање оца да доприноси његовом издржавању и уређењем личних односа по њиховом међусобном договору.

Супротно наводима ревизије овај суд сматра да су приликом доношења одлуке о поверавању малолетног детета и одржавању личних односа са оцем, нижестепени судови правилно проценили најбољи интерес малолетног детета, у смислу чланова 6. и

266. став 1. Породичног закона, прихватајући стручно мишљење органа старатељства прибављено на основу члана 270. наведеног закона и посвећујући дужну пажњу мишљењу детета које је утврђено у смислу члана 65. истог закона. Имајући у виду да је малолетни ГГ адекватно збринут од стране мајке са којом има развијен стабилан, топао, емоционални однос заснован на базичном поверењу, да мајка подстиче његове редовне односе са оцем и браћом, да није уочен ниједан индикатор који би указивао на било које понашање мајке које би угрожавало дете, које од прекида заједнице живота родитеља живи код мајке, као и да је изразио своју аутентичну жељу да настави да живи са мајком, неосновано се ревизијским наводима оспорава примена материјалног права у погледу оцене најбољег интереса малолетног детета ГГ, позивањем на садржину налаза и мишљења Комисије вештака. Првостепени суд је усвојио захтев за изузеће вештака, дајући за то аргументоване разлоге, а која се одлука не може оспоравати ревизијом. Малолетни ГГ има већ одређени ритам у погледу одржавања личних односа са оцем, а као зрео дечак способан је да формира своје мишљење и имао је право да га изрази, па су нижестепени судови, супротно наводима ревизије, мишљењу детета посветили дужну пажњу у складу са годинама и зрелашћу детета, одлучујући да се лични односи са оцем одвијају по њиховом међусобном договору.

Побијаном одлуком правилно су оцењене и све релеватне околности прописане чланом 160. став 1. и 2. Породичног закона које су од утицаја на одлуку о висини издржавања малолетног ГГ и сада пунолетног ВВ уз адекватну оцену могућности тужиоца и тужене утврђених применом члана 160. став 3. наведеног закона.

Правилност оцене релеватних околности прописаних чланом 160. Породичног закона није доведена у сумњу ревизијским наводима тужиоца АА да је висина обавезе за издржавање малолетног ГГ превисоко одмерена, а висина издржавања ВВ прениско одмерена. Имајући у виду околности утврђеног чињеничног стања, а пре свега правилно утврђене укупне потребе деце, те материјалне могућности родитеља, као и њихове обавезе издржавања пунолетног сина ДД, произилази да ће досуђеним износима уз допринос другог родитеља адекватно бити задовољене процењене потребе деце, а да при том егзистенција лица које је по закону дужник издржавања неће бити угрожена.

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду утврђено чињенично стање и мишљење надлежног органа старатељства, правилно је примењено материјално право, када је одбијен захтев тужиоца ВВ за одређивање предложених мера заштите од насиља у породици према мајци.

Насиље у породици дефинисано је чланом 197. Породичног закона, тако што је у ставу првом одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно стање и спокојство другог члана породице, док су у ставу другом истог члана наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно, злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице. Према члану 198. став 1. Породичног закона против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим члановима породице.

Правилно тумачење наведене одредбе подразумева закључак, да би се радило о насиљу у породици, да мора постојати јасна граница између жртве и насилника, при чему је члан породице – жртва насиља, подређен и немоћан у односу на члана породице који се сматра насилником, који вољно-дрским, безобзирним и злонамерним понашањем угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице (жртве). Разграничење између насилника и жртве у породичном окружењу од утицаја је и на утврђење постојања насиља у породици, али и за одређивање адекватне мере заштите од насиља, чија је сврха спречавање и престанак таквог понашања које представља насиље.

Из утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно закључују да мајка нема насилни образац понашања према деци, већ се ради о ситуационим инцидентима, чему је допринело понашање ВВ, па с обзиром да се мајка према ВВ не понаша тако да га вређа, урушава достојанство, већ поштује његове ставове у вези са породичним односима, то се не може говорити о актима понашања којим мајка угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство свог детета, односно члана породице, у смислу члана 197. ПЗ, да би било услова за одређивање мера заштите од насиља из члана 198. истог закона. С тога нису основани наводи ревизије ВВ о погрешној примени материјалног права.

Претежни део навода у ревизијама оба тужиоца, односи се посредно или непосредно на чињенично стање које по њиховом мишљењу није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Међутим, ови наводи нису основани и не доводе у сумњу правилност побијане пресуде у погледу примењеног материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона, које су нижестепени судови правилно применили, одлучујући о поверавању малолетног ГГ, одржавању личних односа са оцем и његовом издржавању, као и у погледу одлуке о издржавању сада пунолетног ВВ (у делу којим је првостепена пресуда потврђена) и одређивању предложених мера заштите од насиља у породици.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца ВВ којима се побијана одлука оспорава у ставу трећем изреке, јер је другостепени суд правилно одбацио његову жалбу као недозвољену против става шестог изреке првостепене пресуде применом члана 389. става 1. у вези члана 378. став 3. ЗПП. Наиме, поступак у овој парници започет је подношењем тужбе за развод брака, па је у питању брачни спор у коме су странке супружници (члан 210. став 1. и члан 219. Породичног закона) у коме се на основу члана 226. тог закона одлучује и о вршењу родитељског права (поред осталог и о издржавању малолетне деце), као адхезионом поступку, а тужилац ВВ није истакао тужбени захтев за своје издржавање у овом брачном спору у смислу члана 278. Породичног закона.

На основу изнетог применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Међутим, побијаном одлуком је преиначена првостепена пресуда у усвајућем делу тужбеног захтева за издржавање тужиоца ВВ, за период од 04.09.2018. године, као дана његовог пунолетства до ... године као дана пресуђења, тако што је тужбени захтев одбијен. С обзиром да су само тужиоци изјавили жалбе против првостепене пресуде основано се ревизијом указује да је дошло до битне повреде одредаба

парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 395. ЗПП која је учињена пред другостепеним судом, јер је дошло до повреде забране *reformatio in peius*, односно забране преиначења пресуде на штету странке која се жалила.

У поновном поступку другостепени суд ће имати у виду изнете примедбе и уз правилну примену процесног и материјалног права донети одлуку о овом делу тужбеног захтева.

Како одлука о трошковима поступка зависи од исхода одлуке о главној ствари, то је и она укинута.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 415. став 1. ЗПП укинуо другостепену одлуку у делу става другог изреке који се односи на издржавање тужиоца ВВ.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић